

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 40)

San Jose, thứ Năm 21/3/1996

Từ 3 giờ sáng đã tỉnh giấc.

Tắm rửa, ra bàn viết ngồi nghe cái đĩa Mozart, tôi cảm nhận một nguồn nghị lực tuôn chảy mạnh mẽ trong người. Âm nhạc –nhất là nhạc Mozart—vẫn đem cho tôi điều bất ngờ ấy sau những cơn điếng hồn rũ rượi. Viết về cuộc đời những thiên tài, tôi rõ ràng thấm cảm được nỗi đau khổ và cô đơn của họ. Nghệ sĩ thật sự phải là như thế! Thượng Đế cho họ tài năng hẳn Ngài phải lấy lại của họ cái hạnh phúc bình an mà bất cứ kẻ nào cũng dễ dàng tạo được. Bây giờ con đường đi của tôi và TNH đã rõ ràng khác biệt. Cú bất ngờ trên người này của Thượng Đế chắc có dụng ý riêng. *Từ đây, tôi không muốn phí hoài cuộc đời cho đàn ông và tình yêu nữa. Tôi bị buộc phải chọn và đã chọn.* Cũng may tôi còn viết được, như nhiều người bạn từng an ủi.

Buổi sớm, âm nhạc Mozart quả là tuyệt diệu. Từ trước, tôi vẫn nghe Mozart nhưng không thấm cảm cho bằng kể từ khi viết về cuộc đời ông trong loạt bài Tài Hoa Mệnh Bạc. Ba mươi lăm tuổi với một cuộc sống quá ê chề cay đắng, vậy mà nguồn năng lực sáng tạo trong ông vẫn không cạn cho đến ngày cuối cùng của đời mình.

*[Một lần trong quán Denny's, tôi nói với Đăng Lát và TNH: "Tôi yêu cả nhạc Chopin lẫn nhạc Mozart, nhưng phải nói là **nể trọng Mozart hơn** trong cuộc đời phấn đấu không ngừng của ông. Càng đau khổ bao nhiêu, sức sáng tác trong Mozart càng thêm mãnh liệt. **Đó là ân sủng hay chỉ là đọa đày thêm cho cuộc đời nhà nghệ sĩ?** Trong khi với Chopin, sự đứt đoạn tình cảm với George Sand đã kết thúc tất cả tài năng tuyệt diệu của ông."]*

Chỉ một ngày nữa rồi hết. Mọi sự không còn tiếp diễn như cũ. Một ngã rẽ quan trọng của định mệnh ba người, TNH, tôi và Âu Cơ đi về bến bờ nào? Tôi không thể biết. Chỉ mỗi điều tôi biết là "**Bằng chính con người và trái tim, tôi sẽ cùng Âu Cơ đứng lên trong nguồn hứng cảm được tạo bởi nghệ thuật, văn chương**". Con bé giờ đã tỏ ra có nhiều năng khiếu ấy. Chỉ e, *tinh anh phát tiết ra ngoài* sớm quá thì rồi cũng không thoát được cái điều *bạc mệnh* thôi.

*

**

Buổi tối cuối cùng, TNH mua về một đĩa tiết canh mời tôi ăn và hỏi tôi có muốn uống rượu không? Tôi đáp:

"Từ đây em không uống rượu nữa. Rượu chẳng giải quyết được gì, chỉ làm cái đầu mệt đi để không thể làm việc khác."

Trong bữa ăn lạt lẽo, có lúc tôi nói:

"Nếu qua bên ấy mà viết trở lại được thì xin bố làm giúp em các câu thơ, cứ từng đoạn một, gửi về đây để em lựa và ráp vào Nhật Nguyệt II. Em định năm nay sẽ in cuốn ấy."

TNH bỗng hỏi:

"In vào tháng 8 phải không?"

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu. Tôi không hề nói cho TNH hay dự tính sẽ in Nhật Nguyệt II vào tháng 8/1996. Tôi gật:

"Em định thế thật. Trễ lắm là tháng 9 phải xong."

TNH đáp:

"Bố sẽ làm các câu thơ cho em. Nếu viết trở lại được thì việc làm thơ đâu có gì khó với bố. Bố sẽ gửi về."

Tôi nói:

"Sờ dĩ xin bố điều trên là bởi em muốn cuốn sách viết về giai đoạn sống chung của mình, lưu lại cho Âu Cơ, phải có cả bàn tay bố góp vào trong đó."

TNH gật:

"Bố hứa."

Và trình bày:

"Qua đó, bố sẽ thanh toán cho xong cuốn Truyện Người Viết Sử, gửi về nhờ em đưa Liễu in, xong bắt tay vào cuốn Sắc Tộc."

Rồi, bày ra một lô những việc phải làm, TNH nói cho tôi biết các ý hướng trên con đường đi mới.

Cuộc trò chuyện lịch sự. Tôi KHÔNG HỀ MỘT LẦN hỏi TNH đi đâu, làm gì? Tự thấy KHÔNG CẦN THIẾT để làm điều ấy nữa.

Tôi bỏ vào máy cái đĩa Beethoven, bài *Concert No. 5, la Valse de l'Empereur pour Piano*. Âm nhạc bi tráng làm lắng êm mọi thứ.

Không dung, cảm nghe kiêu hãnh ghê gớm trong vũng âm thanh của thời niên thiếu để hình ảnh người đàn ông trước mắt bỗng trở nên xa, xa thật là xa trong cái thế giới "*của riêng tôi*", "Cái thế giới" mà TNH chẳng thể nào tìm được vị trí, dẫu là rất nhỏ. Chỉ một thoáng giây hiện tại, tôi mới **chợt nhìn ra điều khác biệt vô cùng giữa bản thân tôi với con người từng một thời dài cùng tôi xẻ chia mọi thứ**. Có lúc ngạc nhiên nhìn TNH mà lóe lên câu hỏi: "*Đây là chồng tôi ư? Người đàn ông đã chiếm hữu của tôi một quãng sống tám năm và cũng từng bạc bẽo chà đạp tâm tình tôi?*"

Tôi cứ vậy ngồi cúi đầu miên man theo từng câu, từng *note*. Bản nhạc thuộc từ khi còn bé, vậy mà đến giờ này vẫn thừa khả năng ve vuốt giùm những cơn chà nghiền trong sâu thẳm trái tim.

Thật lâu...

Chợt ngẩng lên thấy TNH vẫn còn ngồi nơi ghế đối diện, ánh nhìn lãnh đạm. Tôi nói:

"Thôi! Minh đi ngủ!"

[]